

Fortælling fra en demenskoordinators hverdag

Af Tinna Klingberg, udviklingskoordinator i Aalborg kommunes Videnscenter for demens

Praksis

Jeg hedder Tinna Klingberg og er medlem af DKDK og også medlem af bestyrelsen. Til daglig er jeg ansat i Aalborg kommunes Videnscenter for demens som udviklingskoordinator. Videnscenteret tæller 63 personer, der er ansat hhv. som daghjemsmedarbejdere, en social vicevært til yngre med demens, demenssygeplejersker og demensvejledere. Derudover er der en leder og to assisterende ledere, to VISO-teams og en konsulent, og så undertegnede der er udviklingskoordinator.

Mit arbejde er utroligt varieret og derfor vil en beskrivelse af en dag i mit arbejdsliv ikke rigtigt give et indblik i, hvad jeg laver, så derfor vil jeg prøve at skildre en lille uge:

Det er søndag aften: Jeg sidder i min bil og skråler med på: "staying alive" medens jeg køre mod Aarhus. Jeg skal over med færgen og se, om jeg kan finde Hillerød på den anden side i regnen og mørket.

Mandag møder jeg ind i plejecenter Skovhuset i Hillerød, her skal jeg, blandt andre oplægsholdere, fortælle om demens og søvn. De har arrangeret en temadag, som et led i at få fokus på nedbringelse af bl.a. psykofarmaka og benzodiazepiner. Det er ret spændende at høre, hvordan Hillerød arbejder med det, og hvordan de har organiseret demensindsatsen, og hvad de er gode til. Det er en af de mere sjældne opgaver i mit arbejdsliv, men alligevel en vigtig en af slagsen. Det er nemlig svært at være UDVIKLINGS-koordinator, hvis man ikke får inspiration udefra engang imellem.

Hjemme igen i Aalborg sidder jeg dagen efter til et møde med repræsentanter fra de specialiserede plejehjem i Aalborg og arbejdsmiljø-afsnittet. Vi har møde om, hvordan vi kan arbejde systematisk med at forebygge uhensigtsmæssig adfærd. Vi har brain stormet på en del af de første møder og er nu nået frem til den svære øvelse: At samle ideer, evidens og den praksis der allerede findes til et samlet forslag, der kan præsenteres og kvalificeres i organisationen, før man evt. vælger at arbejde videre med det. Efter mødet sætter jeg mig i min bil og efter 20 km., når jeg frem til et plejehjem, hvor jeg skal ind og lave faglig vejledning med en personalegruppe og demenssygeplejersken. Beboeren, der skal vendes på mødet, har i noget tid ikke haft det så godt. Personalet er i tvivl om, hvordan de bedst kan hjælpe hende til at trives bedre.

Tirsdag formiddag, efter lidt administrativt arbejde, skal jeg mødes med en gruppe af pårørende. Gruppen har mødtes en gang om måneden de sidste fem år og er selvkørende. De begyndte som hold på et pårørendekursus og har mødtes lige siden, det sluttede. De har fulgt hinanden i tykt og tyndt. Jeg mødes med dem for at fortælle, hvad vi arbejder med i Aalborg Kommune, det er altid godt at have lidt sparring på det. Omvendt er det også rart for dem at høre, at vi bevæger os fremad, og at mange af deres erfaringer bliver brugt i praksis. Jeg mødes ca. to gange årligt med gruppen, og de kan ringe til mig, hvis der er noget specielt, de gerne vil have et oplæg om. I dag var det omvendt, jeg havde brug for deres input. Senere på året skal jeg holde oplæg om pårørendegrupper, og jeg ville høre, om de kunne tænke sig at blive filmet, medens de fortæller om, hvad de havde kunnet bruge en pårørendegruppe til. Heldigvis sagde de ja. En gruppe fra Island er på besøg i Aalborg kommune for at se og høre, hvad vi laver. Jeg skal fortælle dem om de indsats og tilbud, vi har til pårørende og borgere i kommunen. Oplægget er på engelsk, så jeg tager lige en skråler mere i bilen på vej derud; "Englishman in New York."

Resten af ugen er ikke helt så eksotisk, den bruger jeg på kontoret for at samle op på et projekt i forhold til undervisning af børn i folkeskolen og demensvenligt samfund. Det er snart tid til statusrapport til sundhedsstyrelsen, og det skal jo også passes. Vores hjemmeside får en gennemgang. Det er mig, der sidder og holder den ajour. Sidst på ugen lykkedes det mig at få lidt tid til at få programmet til et kursus til hjemmesygeplejen om demens pudset af, så vi kan afvikle den sidste dag i rækken.

Jeg glæder mig til næste uge, da jeg kører hjem. Der skal jeg undervise hjemmesygeplejersker i demens, undervise i TIT-projektet om adfærdsforstyrrelser, planlægge et DCM-forløb og have revideret vores pixi guide til personalet om brug af GPS.....på vej hjem skråler jeg med på "What a wonderful world".